

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Segélyt véreinknek!

Pécs, 1897. október 19.

Szilágyi Dezső elnöklete alatt tartotta közgyűlését a felsőbaranyai ev. ref. egyházmegye még a f. évi augusztus hónapban Harkányban. Bár a napi sajtó eléggé, habár nem is egészen hiven, kommentálta is az elnöklő főgondnoknak akkori hatalmas beszédét az egyre szaporodó felekezetenküliek ügyében, alkalomszerűnek véljük e helyütt reámutatni az okokra, hogy mik hatottak és hatnak közre, hogy a hithű baranyai törzsökös református magyarság kezd lassacskán elhagyogatni ősei hitét s beáll abba a táborba, ahol nincs lelkész, nincs egyházi adó.

Folyó hó 23-án tartja meg a fővárosban a dunamelléki reform. egyházkerület közgyűlését, mely alkalommal ide is be lesz terjesztve az a memorandum, a melyet a nyár folyamán a felsőbaranyai egyházmegye közgyűlése éppen Szilágyi Dezső elnökletével egyhangulag elfogadott. Keserves panaszként, súlyos vádként hangzik el annak a memorandumnak minden sora és az egész fölírat, amelyet azonkívül annak idején majd a kultuszminiszter is kézhez vesz, abban csucsosodik ki, hogy segítsen a magyar kormány a Duna-Dráva közén züllésnek indult tősgyökeres reform. vallásu magyar népen, mert ha mostani jajszavuk a pusztában kiáltó szavaként hangzott el, úgy a mintegy 30.000 főre

tehető magyarság pár emberöltő alatt vagy kivándorol, vagy beolvad máshová.

A panaszok kútfeje a tulmagas egyházi adó, amely mellett mindazonáltal a baranyai ref. lelkészség igazán krisztusi szegénységben teljesíti nehéz teendőit. Reámutat a memorandum első sorban arra a körülményre, hogy a kultuszminiszter a kath. lelkészek kongrua-ügyének rendezésével egyideűleg a nem kath. felekezetek csekély javadalmazásu lelkészeinek fizetéseit is, államsegély útján, egyelőre 600, majd a benyújtandó törvényjavaslat életléptetésétől számított tíz év múlva 800 frtra szándékozik följavítani.

Nos, ez igen szép és üdvös dolog volna, s talán kezdetnek éppen is elegendő. De aki a felsőbaranyai reform. egyházak sajátos viszonyait s egyházi terheinek nagyságát csak valamennyire is ismeri, az az államsegélynek ezt a tervbevett módját legfeljebb is koldus-alamizsnának nevezheti. Hisz úgyszólván a haza véghatárán vannak azok a véreink, a mostoha idő csapásai alatt elernyedve, akik most nem alamizsnát, de hathatós segélyt kérnek a hazától, mert ők magyarok akarnak maradni.

Mikor 1848-ban hirneves államférfiaink a felekezetekkel szemben elvállalt kötelezettségeknek a viszonyokhoz mért beváltásáról nyilatkoztak, nem a csekély lelkészi fizetések feljavításáról, hanem a többi közt a magyar reform. egyház hathatós állami dotációjáról is kötelező nyilat-

kozatot tettek. Hja, de hát ez régen volt, s mind máig adóssága maradt a nemzetnek; melyet épp úgy igyekezik a nemzet-kormány folyton elodázni, mint a dicső honvédeinkről való gondoskodást. Mig ezekenél az a hátsó gondolata van, hogy majd kihálnak, a magyar ref. egyházakról pedig az, hogy majd tönkreteszi őket a nyomor.

Akárhogyan is tekintsük azonban a dolgot, Baranyában nem annyira a lelkészi fizetések feljavítására, mint inkább az egyes ref. egyházközségek existenciájának biztosítására van szükség, főleg a tulmagas egyházi terhek csökkentése által. Mert ha az utóbbiak biztosítva vannak, úgy akkor a lelkészi állások is megszilárdultak. A mi ref. egyházközségek létalapja van megrendülve az elviselhetetlen és igazságtalan egyházi teher következtében, s menthetlenül összeomlik, nem kis kárára a magyarságnak, ha az állam gyorsan segélyére nem siet.

A bajok és veszélyek főoka pedig a személyes szolgáltatásokon alapuló, elavult igazságtalan l u k m a - r e n d s z e r. Huzamosabb ideig ezt még államsegély mellett sem lehet fentartani, nemcsak a miatt a nagy aránytalanság miatt, melynél fogva birtokos és zsellér egyenlő arányban kötelesek fizetni, hanem főként a miatt is, hogy egyáltalán túlsokat fizetnek.

Számtalan példa igazolja, hogy a birtokos, de nagyobb családú egyháztag állami adójának 100%-át is fizeti egyházi adóul,

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Patak-malom.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

(Folytatás.)

A malom-ajtóból az öreg molnárné megismeri Imrét és hangosan kiáltja: Megjött az Imre gyerek! Isten hozott, Imre! Kerülj beljebb a malomba! Az öreg asszony szeretettel tapogatja meg Imre izmos karját. Hadd nézzelek meg, édes fiam, alaposan! Tudod-e, hogy már nagyon vágyódtunk utánad, én is, meg Anna is. Bizony, sokszor azt hittem, hogy már meg sem érem a viszontlátás napját.

Imre elfordult, hogy meghatottságát elrejtse.

— De most, fiam, ugy-e jó sokaig itt maradsz, nálunk és Annánál, aki hosszú éveken át várt rád.

— Igen, édes mama, itt maradok egy ideig; de legkésőbb 3 hét múlva ismét a tengeren kell lennem. Hajóm nem messze horgonyoz innét. Mert tudjátok meg, hogy a molnársággal szakítottam és már három éve tengerész vagyok. Hogyan történt ez? Majd elbeszélem, de ez az oka, hogy titeket előbb nem kerestelek föl.

Bent a malomban, kényelmes karosszékből pipázott az öreg molnár. De a jövevényt meglátva és megismerve, kitörő örömmel fogadta. »Ezer szekerce és malomkerék,« kiáltá szeretettel »gyerek, honnan pottyansz ide, olyan váratlanul? De annál szivesebben látunk, fiam. Ugy-e, édes anyjukom?«

Imre megszorítá az öreg kérges kezét és ez a kézzsoritás ékebben beszélt minden cifra szónoklatnál.

Vacsora után a férfiak pipára gyujtva borozgattak, a nők pedig a lángoló kandalló körül foglaltak helyet. A mama pörgette a rokkát, Anna kötött, Évike pedig szokása szerint henyélt. A kandalló-tűz fénye beárnyozá bájos vonásait; szemei Imrét keresték és az ifju érzé, amint e pillantás tűzétől vére szívére tolul. Ezt az érzést nővel szemben még sohasem érezte. A leány észvesztően szép volt, Anna pedig fagyosan hideg, mint a jég . . .

Másnap, miután az öreg a malmát megmutatta, a fiatalok sétálni mentek az erdőbe. A két testvér leült egy árnyas bokor alá, Imre velők szemben foglalt állást. Arckifejezése igen komoly volt. Kutató szemekkel vizsgálta a két leányt: az egyik hideg, zárkózott; a másik eleven, nyílt. Sohasem látta közöttük a különbséget ily föltűnőnek. Megmagyarázhatatlan izgatottság vett rajta erőt. Ugy érezte, hogy élte boldogsága forog koc-

kán. Szemeit lehunyá, de még úgy is látta Évike csábitó arcát, hallá ezüstös hangját, a mint koszorut kötve, dudolgotott. Végre elkészült a koszoru és a leány beszaladt az erdőbe, eltűnve a vágásban.

Imre önkéntelenül kiterjeszté utána karjait, kiáltva: »kis tündér, ne menj messzire koszorut kötni.«

Anna szívet fájdalom szorítá össze. »Igen, koszorut köt,« mondá, »de nem sok hasznát veszi, mert mihelyt megköti, mindjárt el is dobja.« Hangja izgatott, csaknem nyers volt.

— Szabad melléd tünöm, Anna, kérdé az ifju, föleszmélve igézetéből. A leány némán intett és ő fáradtan ült melléje. Tekintete a leány halvány, vonagló arcára esett. Szívet végtelen sajnálkozás tölté el és így szólt gyöngéden:

— Te szenvedsz, Anna! Beteg vagy?

— Csalódom, Imre. Nincs semmi bajom.

Az ifju, legkedvesebb virágját: egy jázmin galyat tépve le, szeretettel szólt: »Emlékszel-e, Anna, e virágra?« feléje nyujtva a galyacska.

A leány ijedten rezzent össze, elhárítólag emelve föl kezét: »Ne, ne! kiáltá. Ki nem állhatom a jázmin! Gyűlölöm!«

— Mit mondasz, Anna? Oh, mily fájdalmat okoztal nekem!

A leány nem felelt és elfordítá tőle ar-

sőt a csekélyebb állami adót fizető, de nagy családú egyháztag pedig, például urasági béres, vagy községi bakter állami adójának négyszeresét is. Igen sok ref. lakosságú község van Baranyában, ahol a lakosság egyenes állami adója kevesebb, mint egyházi szolgáltatása.

Tehát vagy összeroskadmak a súlyos teher alatt, aminek tüneteiül tekinthető az évről-évre egyre szaporodó hátralék és nemleges zálogolási jegyzőkönyv, vagy — amire az új egyházpolitikai törvények tág kaput nyitottak — a felekezetenküliek táborába menekülnek, amikor egyuttal az államfelforgató szocialisztikus áramlatok örvényébe merülnek. Csak a múlt év folyamán 228 ref. polgár jelentette be papjának, hogy felekezetenküli lesz, a f. évben ez a szám jóval nagyobb.

Azt az óriási egyházi terhet, amelyet a baranyai ref. hitsorsosok lelkészeiknek és tanítóiknak beszolgáltatandó termény- és pénzfizetések s szolgálmányok, továbbá egyházaik háztartási költségeire fordított pénzkivetések és közmunka címén viselnek, bizvást évi 100.000 frton felül becsülhető. Ennek az óriási összegnek $\frac{3}{4}$ részét a hívek szolgáltatják, azok a hívek, akik a folyton tartó kivándorlás és egyke-rendszer folytán 29.000 főre apadtak le.

Ha mindezeket figyelembe veszi a kormány, lehetetlen, hogy ad akta tegye a felsőbaranyai ev. ref. egyházmegye panaszlevelét, és magáévá teszi az egyházmegyei közgyűlés határozatát, mely a lukma-rendszer eltörlésével a lelkészi fizetéseket készpénzben határozta meg és a 64 egyház-község lelkészi fizetéseinek rendezéséhez évi 48.000 frtot vesz föl az állami költségvetésbe. Hiszszük ezt annyival is inkább, mivel az adott esetben nem csupán a nép vezetőit képező lelkészek anyagi állapotának javításáról van szó, de a végeken lakó tösgyökeres magyar faj fentartásáról s egyelőre megmentéséről, amit ha most elmulaszt a kormány, helyrehozhatlan bünt követ el a magyar nemzet szupremáciája ellen s akkor csak tovább kesereghetünk

cát; nem látta, hogy a jázmin az ifju kezében reszketett, mint a nyárfa levél.

Az ifju elhalványult. »Anna, — mondá tompán — hova tűntek ifjuságunk álmai?»

A leány felelni akart, de mozgó ajkai nem adtak hangot.

— Fel tudom fogni, mondá ismét az ifju, — sokáig elmaradtam. Te már rég lemond-tál rólam, elfelejtettél és az egyszer meghalt szerelem nem kél többé új életre. Nem-de, Anna?

— Igazad van, Imre. Én lemondtam az ifjuság boldogságáról. Vén és komoly leány lettem. Életed gyász lenne mellettem. Nem, Imre, tehozzád olyan illik, a ki tréfál és nevet, a kinek kora magával hozza azt, ami téged boldoggá tehet. Nem akarok tőled áldozatot elfogadni.

Ekkor már ismét egészen nyugodtan beszélt, minden fölindultság nélkül.

— Tehát te visszautasítasz Anna?

— A te érdekedben, Imre!

A férfi mellére horgasztá fejét. Arcát sötét pir borítá.

— Szabad egy bucsucsókot vennem, Anna! Utoljára . . .!? A leány égő arccal, behunyt szemekkel tűrte a csókot, mely tűzként égette lelkét.

Az est leszállt. A csalitban megszólalt a fülemüle panaszos dala. A távolból harangkon-

a költővel, hogy: mint oldott kéve szét-hull nemzetünk.

Ez a tiszta magyar határszéli lakosság mindenha védfalul szolgált a délszláv terjeszkedés ellen s eme misszióját a jövőben csak úgy teljesítheti, ha fenmaradásának föltételei biztosíthatnak. Hisz utóvégre is állami érdeket képez, hogy e tiszta magyar népség végpusztulása megakadályoztassék.

Hirek.

Pécs, 1897. október 19.

Becsapott falu.

Néhány éve lehet, hogy egy Torontál megyei sváb faluba bevonult egy ur, akinek a többek között zsinoros postai sapkája volt. A jámbor svábok azonnak tudták ebből, hogy az ujonnan érkezett: egy nagyságos ur, és ezen hiedelmüket megerősítette még az is, hogy a zsinoros sapkás ur a falu minden ásó és kapa fogó emberét kivezényelte az országutra ásatás okáért. Ebben még nincs semmi különös. Az azonban mégis furcsa volt, hogy az atyafiak egész helyén valónak találták, hogy nekik az országut mentén 10—15 kilométernyi vonalon ki kell ásni a sürgönyoszlopokat. Három négy napi erős munka után meg lett oldva a feladat. Az a bizonyos ur pedig összehordatta a faluházhoz a ménkü sok drótot, faszlopot és egyszerűen elárvereztette. Az ebből befolyt meglehetősen összegecskét még egyszerűbben zsebre vágta. Mikor a munkások napszámjaikat követelték, előhozott egy létrát, azon felmászott egy még álló sürgöny oszlopra és a következő tartalmu felszólítást kiabálta bele a porcelánba: Pénzügyminiszter. Budapest. Munkásaim részére kérek azonnal 800 frtot küldeni. A jó sógorok talán még most is várják a napszámot . . . *

Egy ehhez meglehetősen hasonló eset történt a hadgyakorlatok alkalmával, még pedig nem is Torontálban, hanem egy hozzánk sokkal közelebb eső községben.

Ugyanis beállított a község házához egy honvéd bakancsos. Rangszerint főúr ur. Ott hivatalos komolysággal előadja, hogy miután hadgyakorlatok vannak közelben, még a holnapi napon megérkezik a faluba 2800 (kétezer-nyolc-száz) baka, hát azoknak szállás kell, még pediglen rögvést.

gás hallatszott. Hallgatva mentek haza felé, Anna lesütött szemekkel, míg Imre komoran nézegette a kezében vitt jázminágot.

A malomhoz érve még egyszer meg akarta fogni a leány kezét, de ez hidegen elfordult tőle.

— Anna, Anna, ne menj el így tőlem, — sóhajta reszketve.

A leány remegett. Elakadt lélekzettel, vadul dobogó szíve állt meg, mondván: »Mit akarsz még, Imre?« E szavakból jéghidegség áradt Imrére és ez megsemmisülve, csaknem hangtalanul hebegé: »Semmit, semmit!«

Lehajtott fővel, ingatag lépésekkel fordult vissza, vissza az illatos mezőre. Nem nézett hátra; nem látta a reszkető leányt, aki elvesztett boldogságát siratta.

Az erdő széléről egy tündéralak lebegett eléje. Ha tudta volna, hogy e perc élte boldogsága fölött döntött! Szíve sajgott a szerelemtől és vizontszerelemért sóvárgott. Egy percig tétovázott és azután föltartóztathatatlannul rohant a csábító tündér elé, aki édesen, hívogatóan nevetett reá. Megfogta puha kacsóit és ittas szemekkel tapadt rózsás arcára.

— Te nem mosolyognád így reám, Évike, ha a szívemet meg akarnád törni!

— Hát olyan kegyetlennek gondolsz engem — kérde a leány, gyermekes ártatlansággal tekintve föl reá.

A bíró urnak ennek hallatára ég felé akart meredni minden hajszála és ez csak azért nem történt meg, mert a bíró ur kopasz. Rémülete azért nem volt kisebb. Miután a vitézlő főúr ur megnyugtatta a bíró urat, hogy több is veszett Mohácsnál, maga mellé vette az esküdtet, meg a kisbíró, oszt elkezdett kovártélyozni. Ide tiz, oda husz, amoda meg harminc baka is jutott.

A lakók rémülete a tetőpontra hágott. Kinjukban nyitogatni kezdték a kék lajbit és onnét szép babás bankók vándorlának főúr ur Csutak notiz-könyvébe, hogy csak ettől a nagy csapástól mentse meg őket. A történelmi igazság okáért jegyezzük meg, hogy a főúr urnak ez az ujmódi lélekvándorlás nagyon jól esett. A parochiához pláne beosztotta az egész tisztikart. A tisztelendő ur előbb az egekhez folyamodott pártfogásért, de ennek eredménytelenségét látván, ő tisztelendősége is előhalaszta szíve felől a degezt. A falubeli három mészáros vetélkedett egymással, hogy ki tudja jobban megkenni főúr ur ő nagyhatalmasságát, a ki is végül mindháromjukat kinevezte udvari szállítónak. Hogy nagy soká ne tartson a história, a főúr ur még hatvan forintot vett fel a faluházán fa-bevásárlás címén és miután még egy százas bankjegyet váltott fel, leereszkedőleg kezét fogott a bíróval, s maga mellé vevé a két esküdtet: átkocsikázott a szomszédba.

Ott egy kocsma előtt megállott és le szállott, meghagyván kísérlőinek, hogy míg ő megjön, várják a kocsin. Várták is a sógorok egy és fél napig, de várnák tán még most is, ha a kulacs, meg a tarisznya nem lett volna okosabb nálóknál. Otthon aztán összeült a kék mándlis kupaktanács és végül kisütötték, hogy biz ők be lettek csapva. Utólag az is kisült, hogy a vitéz ur által váltott százas is hamis.

A község intelligentiája gyűjtés utján befizette a falu cassájába a 160 frtot . . . Olvasóinkat pedig figyelmeztetjük, hogy a falu utcáin menve, nehogy a katonaságról kérdezősködjenek, mert ezért ott most embert ölnek!

Mint lapunk zártakor értesülünk, a rendőrség: főúr ur Csutaknak már üti a nyomát . . .

Zádor.

Napirend 1897. október 20-án.

Naptár: szerda, okt. 20. — Róm. kath.: Kant. János. — Prot.: Iréne. — Görög-kel. (okt. 8.) Pelágia. — Zsidó: Tischri 24. — Nap kél 6 óra 12 perckor; nyugszik 4 óra 45 perckor. — Hold kél éjfékor; nyugszik délután 2 óra 5 p.-kor.

— Oh Évike, Évike! — kiáltá tüzesen. És azután hevesen keblére ölelé a leányt, csókárba fullasztva piros ajkait.

És a leány nevetve engedé magát csókolni és egymást átölelve, enyelegve mentek haza.

Ezalatt Anna kis szobájában imazsámo-lya előtt térdelt és szivettépő keservében zokogott. Jól tudta ő, hogy Imre szerette őt, de azt is látta, hogy szívébe Évike lopta be magát. Látta, hogy Imre, bár már nem szerette, mint becsületes ember, teljesíteni akarta iránta kötelességét. Büszkesége nem engedte, hogy elfogadja a házasságot szerelem nélkül.

Anyja vacsorához hívta. »Jobb volna, ha lejönnél és elfoglalnád helyedet Imre mellett. Az a bolondos Évi el se mozdul mellőle, tréfál és incselkedik velem, mintha az övé volna. Sehogy se tetszik nekem ez a dolog. Gyere no, leányom, én a javadat akarom. De miért is nem vagy másforma Imréhez?«

— Másforma? édes anyám! Nem, nem tehetem! Nem mehetek le veled, nem érzem magamat jól!

Az éj leszállt. A malomban minden elcsendesült. Anna nyitott ablakánál bámult a holdas tájba, midőn a kerti lugasból hangok üték meg fülét. Imre és Évike szerelmeskedtek ott, forró öleléseket és csókakat váltva.

Időjárás: hőmérséklet 8 Celsius fok meleg; légnyomás 754. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint enyhe, száraz, ködös idő várható.

Katonai utóállítás a Scholtz-féle sörházban d. e. 8 órákor.

Odry Lehel hangversenye a Vigadóban este 8 órákor.

Színház: »Négy évszak«, drámai idill.

— (**Vizsgálat.**) A pécsi vincelléris-kolában a néptanítók számára rendezett szőlő- és borgazdasági tanfolyam e héten véget ért, folyó hó 24-én, vasárnap vizsgálatot nyert befejezést. A tanfolyamon 14 megyebeli tanító vett részt, akik a jelzett napon d. e. 9 órákor adnak számot az általuk elsajátított tudományokról. A vizsgálaton jelen lesz a polgármester, a tanfelügyelő, a gazdasági egyesület kiküldöttje és az érdeklődők is szívesen láttatnak.

— (**Kinevezések.**) *Szöllősi* Gyula, pécsi kir. törvényszéki díjtalan joggyakornok, a pécsi kir. ítélőtábla kerületébe díjas joggyakornokká neveztetett ki. — *Késmárky* Dezső, közigazgatási joggyakornok Tolnavármegyéjénél, tiszteletbeli aljegyzővé lett kinevezve.

— (**Himen.**) *Ifju Maár* Gyula dr. somogyi megyei főispáni titkár, a somogyi alispán fia, szombaton tartotta egybekelését *Barca* Arankával, Barca Ödön pusztakovácsii földbirtokos leányával. — *Wenk* Ferenc, püspöki urodalmi intéző, f. hó 28-án tartja esküvőjét *Borsos* Emmával Somogy-Keresztúron.

— (**Halálozás.**) *Miltényi* István, 36 évig volt egerszegi tanító, életének 67., tanítói áldásos működésének 45. évében f. hó 16-án, szívszélhűdés következtében elhunyt Egerszegen. A boldogult a régi gárda tagja volt, de dacára ennek, iskolája nemcsak hogy megfelelt a mai kor kívánalmainak, hanem e tekintetben a fiatal gárda akárhány tagjával versenyzett; mint tanítót páratlan ügyesületet s vaszorgalom, mint embert szelidség, példás alázatosság, finom modor s karakter jellemezték. Iskolája, amelyért élt-halt, valóságos kis rózsás kert volt; hivei közt, azokhoz leereszkedő bánásmódjáról, intelligens társaságban, szellemes csevegéséről s talpraesett toasztjairól volt ismeretes. Kedvelt egyéniség volt úgy

hivei, mint a kvalifikált emberek sorában. Egy év előtt szélhűdés érte, nyugdíjaztatásáért folyamodott, ami kedvezően el is intéztetett; nyugdíjaztatása évi 675 frttal mult hó 1-ével vette kezdetét. Így megürült állására a pályázat kiíratván, Pécsre szándékozott költözni, ahol már bérelt is magának lakást; az utóbbi napokban azon tűnődött, hogy fog ő bejutni, szélütött tagjai nem bírják ki a kocsis rázást, s midőn erre családtagjai azon javaslattal álltak elő, hogy majd zárt hintót rendelnek ki számára, tanítói énje, szerénysége ezen egyéniségét jellemző szókra fakasztották: jaj, azt nem, mit mondana a világ? Nem érte meg az életbeni nyugalmat, mult csütörtökön újabb szélütés érte, minek következtében, másfél napi kínos vergődés után kiszenvedett, így nem is részletenkint, egyszerre megkapta halottkém nyugtázta összes nyugdíját, amint az a fölötté elmondott s nagy hatást tett gyászénekekben, amely Somssich S. ózdi tanítót vallja szerzőjeül — meg volt jegyezve. Mult vasárnap d. u. végbe ment temetésén — az idő is kedvező levén — óriási népsokaság volt jelen. Impozánsul megnyilvánult részvét kísérte sirjába a boldogultat.

— (**Tolnavármegye törvényhatósági bizottsága**) szombaton tartotta meg őszi rendes közgyűlését gróf Széchenyi Sándor főispán elnöke alatt. A közgyűlés legkiemelkedőbb mozzanata volt a főispánnak azon indítványa, hogy hódolati feliratot intézzenek a királyhoz és köszönjék meg amaz elhatározását, mely szerint az ország szívében a magyar nemzet történelméből kimagasló tíz férfunak saját udvartartása terhére szobrot állítat. A közgyűlés lelkes éljenzéssel hozzájárult a főispán indítványához. Megszavazta ezután a közgyűlés a rendes kiadások, valamint a millenáris alapítványok törlesztésére az 1—1 százalékos megyei pótdót. Az alispán javaslatára a király nevezetes kéziratát jegyzőkönyvbe iktatták és II. Vilmos német császárnak emlékezetes felköszöntőjét is. A közigazgatási bizottságba beválasztottak: Berndrieder József, Percel Lajos, dr. Krámlin Emil, Jeszenszky Andor és Tóth

Ödön. A belügyminiszterhez feliratot intéznek a dunaföldvári járásban a második szolgabírói állásnak az állami javadalmazás terhére leendő szervezése tárgyában.

— (**Képesített bányamérnök.**) *Vizer* Vilmos, a pécsi kőszénbányánál alkalmazásban levő mérnök gyakornok, Selmechánynán fényes eredménnyel tette le az államvizsgát a bányamérnöki szakmából. A fiatal mérnök továbbra is a Dunagőzhajós társaság kötelékében marad, hol kiváló szakértelmét fontos állásában is érvényesíteni.

— (**Tűz.**) Az éjjel fél tíz tájban a Jókai téren levő Frankl-féle kölcsönkönyvtár helyiségéből füstöt láttak kitódulni, amit jelentettek a városházán. Selényi ügyeletes rendőrbiztos három tűzoltóval a helyszínére ment s miután a bolt kulcsát a tulajdonos lakásáról elhozatta, behatoltak a boltba, ahol egy csomó ujság, nagy garmada bekötött könyv, tokos inga óra és keretes képek lettek a tűz martalékai, mely hogy hogyan keletkezett, nem tudnak rá más indokolást, mint: vigyázatlanságból. A három tűzoltó öt perc alatt végzett a bajjal. A kár még mindeddig nem volt megállapítható, mivel a tulajdonos Bécsben van; azonban kára megtérül, mert minden biztosítva volt az üzletben.

— (**Önként jelentkezett.**) *Rosendorn* Jenő, facér kereskedő segéd, a ki utóbbi időben az iparlovagság nemes művészetét gyakorolta s több helybeli kereskedőtől csalt ki hamis ürügyek alatt portékát, akiket így érzékenyen megkárosított. A jeles ifju mindeddig szökésben lévén, nem lehetett vele leszámolni. Ma reggel aztán a pécsi rendőrség nagy meglepetésére, a körözött ifju beállított személyesen nagy bünbánattal a városházára. mivel mint szomorúan mondá: nincs üzlet, — ideiglenesen a városházán adtak neki szállást, ahonnét el fogják szállítani a kir. ügyészség vendégszerető hajlékába.

— (**Makacs öngyilkosjelölt.**) Megirtuk tegnapi számunkban, hogy *Brunszko* József, a hadapródiskola építésénél alkalmazott tót napszámos, megszurkálta magát s be kellett szállítani a kórházba. Sebei azonban igen jelentéktelenek voltak s nem a vérvesztés,

a felesége lesznek és beutazom vele a világot. Oh Anna, én nagyon, denagyon boldog vagyok!

— Ennek örülök. Van azonban egy kéresem hozzád.

— És az?

— Te csapodár vagy, Évike! Tedd Imrét boldoggá. Légy hozzá jó és hű! Hallod, Évike: hű — és Anna hangja reszketett.

— De Anna!... hisz a felesége leszek.

— Légy hű, — ismétlé nénye.

Évike elpirultan süté le szeméit és távozott. Majd Imre jött. Zavartan állt meg a leány előtt és akadozva mondá: »Hallottad már, ugy-e, Anna? Évike és én... de nem soká elmegyünk innen. Oh, édes Anna, ez nagyon bántó reám nézve... nem szeretnék neked fájdalmat okozni.

A leány büszkén tekintett reá és hidegen mondá: »Jól teszed, vezesd oltárhoz minél előbb, ő ingatag, könnyűvérű...«

— Hallgass, Anna! — szakítá amaz félbe a leányt villogó szemekkel. — Ő az én jegyem és én szeretem őt.

Anna hidegvérrel folytatá: »és ha nő lesz, ne hagyj sokat magára. Vigyázz rá, mert a szíve csapodár.«

— Szíve enyém és most, van még valami mondani valód?

— Nincsen, Imre! — mondá a leány nyugodtan. (Vége köv.)

Nem volna-e jobb ott feküdni lent a patak fenekén, feledést keresve és találva? Csakugyan olyan félelmes dolog-e az? Anna megrémült e gondolatra és görcsösen fogódzkodott az ablakfába. — De nem volna-e édebb a legcsufabb halál, mint e rémitő lelki gyötrelme? Elszántan néhány lépést tesz hátra, hogy nagyobb erővel ugorhasson. Lába megbotlik egy akadályban. A szent biblia volt, mely az előbb szekrényéből hullott ki. Fölnyitva feküdt a földön. Gépiesen hajolt le érte és a vakító hold világánál félig öntudatlanul olvasta: »Légy vidám a reménységben, türelmes a viszontagságban, bizzál az imádságban.« Az agyonkínzott leány imázsámolyára veté magát és áhitatos imában könnyítve keservén, elszenderült. — — —

Másnap, midőn Évike fölcicomázva meglátogatta, és jelenté, hogy Imre tegnap völégénye lett, Anna lelke már egészen nyugodt volt és így szól: »Tudtam, hogy így fog történni!«

— Ugy-e nem haragszol, Anna? Hisz te úgy sem szeretted őt. Azért adtál neki kosarat.

Anna hallgatott, majd megszólalt: »Igazad van, Évike! Én nem vagyok valami gyöngéd teremtés és aztán beláttam, hogy mi nem illünk össze Imrével.

— De mi igen, Anna! Nem is képezed, mennyire szeretjük egymást. Néhány nap mulva

A szerelmesek megegyeztek, hogy hamarosan megtartják az esküvőt és azután tengerre mennek. Imre, mint hajóskapitány, bejárja az egész világot és Évike boldog volt, hogy szabadulhat a malomból és országot-világot láthat. Már bucsuztak, midőn Évike így szólt: »Vajjon mit fog mondani holnap Anna, ha megtudja, hogy jegyesek vagyunk? Ez lesz ám a jó tréfa, ugy-e Imre?« Imre halkan sugá neki: »Kérlek, ne említsd Annát. És most jó éjt.«

Az utolsó csók is elcsattant és a szerelmesek elváltak, nem gondolva arra, hogy fölöttük néhány lábnnyira egy elárult leányszív kétségbeejtő tusát viv önmagával.

Anna hugára gondolt, aki azt mondta ő róla, hogy nincs szíve és nem ismeri sem a szerelmet, sem a szenvedélyt. Oh, ha huga mostlátná őt, elvesztett szerelmét siratva... ha tudná, hogy mint várt ő évekig Imrére... És Imre... a hűtelen, könnyelmű, csapodár! Megtalálta zsák a foltját! Hirtelen elhatározással szekrényéhez ugrott, lázas sietséggel keresve elő egy gondosan papírba csomagolt jázmin-ágot, melyet Imrétől távozásakor kapott. Könnyes szemekkel nézte a megszáradt emléket és — undorodva hajította ki az ablakon át a patakba. »Vége van, nincs többé! Senkim sincs a nagy világon! Egyedül! Egyedül a sirig!«

hanem jobban a részegség okozta eszméletlenségét, a mely állapotban a kórházba vitték. Mikor ott magához tért, egyre azt emlegette, hogy ő úgy is megöli magát, mert nem akar tovább élni s ő az életével azt tesz, a mit akar. Ma reggel, mikor a kórházból kibocsájtották, felment a rendőrségre s ott is azzal állított be, hogy ő ugyis megöli magát. Egyelőre aztán a kóterbe tették; majd a lelkére beszéltek s kibocsájtották, hogy menjen dolgára. Nem szeret azonban dolgozni s ha pénze van, iszik és ha iszik, akkor részeg lesz s ilyen állapotban akar megválni az élettől. Mert csak ezért szurkálta meg tegnap is magát.

— **(A furfangos anyóka.)** Ma történt a kispiaccon. Egy vidéki parasztasszony, özv. Nagy Jánosné, patacsi lakosnő, úgy déltájban, mikor már eladta a portékáját, a mit a piacra hozott, összerakosgatta kosarait és egy kis pihenést engedélyezett magának, mielőtt gyalog hazafelé indult volna. Hogy a pihenés jobban essék, elővette a pénztárcául szolgáló zacskóját a zsebéből s összeolvasta a benne levő pénzt. Meg lehetett vele elégedve, mert kerek három forint aprópénz volt benne, mint a mai piaci keresménye s e miatt való örömeben aztán szívesen beszédbe ereszkedett egy anyókával, a ki odatelepedett mellé és lassankint beszédbe elegyedett vele. A beszélgetés folyamán annyira jóbarátokká lettek, hogy az anyóka még meg is ölelte Nagyné asszonyt, a kiről igyekezett kisütni, hogy mivel ő is patacsi, hát nemcsak földik, de még távoli rokonok is. Mikor aztán az anyóka megelégette a beszélgetést, felkelt és elment. Az asszony is indulni akarván hazafelé, még egyszer meg akarta nézni, hogy jól a zsebébe van-e téve a pénzes zacskója. De nem tudott hova lenni rémületében; a zacskó nem volt sehol. Eltűnt s a meglopott asszony mindjárt arra gondolt, hogy az anyóka lopta ki azt a zsebéből. Jelentette is az esetet azonnal a rendőrségen; a furfangos anyókat azonban még nem fogták el.

— **(Lopott, hogy ihassék.)** Ráber Pál, pellerdi lakosnak a kocsijáról ma reggel lelopták a téli ködmenét. A lopást már későn vette észre a káros; mikor a ködmennek hült helye volt. Sietett is az esetet bejelenteni a rendőrségnek s ott kérni ellopott ködmene feltalálalása végett segítséget. Mindazonáltal ezzel a segítséggel is elkésett, mert mikor a tolvajt megkerítették, nem volt már nála a ködmen. Eladta azt egy házalónak, az árat pedig elitta. Nyomára is úgy jöttek a tolvajnak, hogy a káros a házalónál felismerte a ködmenét, a kit mikor kérdőre vontak, előadta, hogy egy napszámostól vette azt. Hogy kicsoda és hogy hívják, nem tudta ugyan megmondani, de azt tudta, hogy melyik kocsmába tért be, mikor kifizette neki a ködmenért a két forintot. Abban a kocsmában meg is találták a tolvajt, a ki már tökrészeg volt és nem tudott mást mondani, csak azt, hogy lopott, mert nagyon szomjas volt. Egyelőre a börtönben adtak neki szállást, a hol ha majd kialussza a bort a fejéből, akkor fogják kérdőre vonni a lopás miatt.

— **(Nem jó a fegyverrel játszani.)** Ismét egyike történt ama eseteknek, melyeket a gondatlanság idéz elő s melyekért

rendszerint nem lehet mást felelősségre vonni, mint magát az eset áldozatát, a ki saját maga lett szerencsétlenségének okozója. A ki például nem ért a töltött fegyverrel való bánásmódhoz és mégis kezébe veszi azt, az maga lesz okozója szerencsétlenségének, a mi sok esetben emlékezetes lesz jó darabig előtte. Könnyen végzetessé válható ilyen eset történt Szemelyen *Fecske* Pál, ottani fiatalemberrel, aki vasárnap délután unalmában elővett egy revolvert és azzal kezdett babrálni. Az volt a szándéka, hogy kiszedi belőle a töltényeket s megtisztítja a rozsdásodni kezdő fegyvert. E munkája közben egyszerre csak elsült a revolver és egy golyó az ifjunak bal kezén egyik ujját elszakította. Még a szerencsétlenségben különös véletlen szerencsének tudható be, hogy a fegyver ép akkor sült el, mikor csöve nem volt az ifju felé fordítva; mert ez esetben talán életével fizette volna meg, hogy gondatlanul bánt a töltött fegyverrel. Így csak kisebb sérülést szenvedett ugyan, de ellőtt ujjának legfelső ízét mégis szétroncsolta a golyó.

— **(Szerencsétlenül járt bányászfiu.)** Tegnap délután 4 óra tájban a pécs-bányatelepi szénmosóban szerencsétlenség történt. *Sancl* Gyula, egy tizenhároméves bányászfiu, ennek a legujabb szerencsétlenségnek az áldozata, a ki azonban saját vigyázatlanságának köszönheti balesetét. A fiu ugyanis ott hagyván saját munkáját, odament egy erőátviteli tengelyhez — a gépek között — s azon levő kőköttelnek a fel és lecsavarásával mulatta magát. Egyszerre a kötélt rácsavarodott a kezefejére s nem bírván azt a kötéltől kiszabadítani, a forgó tengely a bal karját elkapta és utána a fiut egész teste hosszában egymás után vagy tizenkétszer a tengelyen átvette. A fiu segélykiáltásaira odasietett munkások gyorsan megállították a gépet és a szerencsétlent kiszabadították borzasztó helyzetéből. A fiunak — a mint egész teste megforgott a tengely körül — az arra rászoritott bal karja összezuzódott, a fel és alkar egy-egy helyen eltört s teste is több sérülést szenvedett. Nyomban beszállították ápolás végett a bányatelepi kórházba, a hol vagy két hónapig kell neki feküdni s balkarja örökre béna fog maradni.

— **(Kidobott anya.)** Az est sötétbe hajló korai alkonyatában egy ház előtt egy öreg asszony ül. Igen öreg asszony; nyolcvan esztendőös és sir, de igen nagyon sir. Az utcán nem jár senki: csak nagy sokára jön arra felé egy ember, a kinek megesisik a szive a siró öreg asszonyon.

— Miért sir néném? — kérdezi tőle.

— Hát hogyan sirnék — zokogja az anyóka — mikor a fiam ime itt kilökött a házból, hogy én neki ottan ne hitványkodjak . . . Lám pedig én tökéletesen beteg asszony vagyok. Az anyja neki.

A férfi segíteni igyekezett, hogy majd orvoshoz vezeti. De nem birt ám menni a szegény anyóka.

— Nem bírok, nem bírok — suttogetta halkan. — Jaj a szívemnek.

Jaj a szívének! Bizony jaj a szívének. Van eset rá az életben, hogy elfacsarodik az ember szive, ha valamely megbántás éri, de lehet-e annál keservebb, midőn a vad fiu

kilöki az utca porába a tulajdon szülő édes anyját? Annál szívet szaggatóbb dolog nincsen a világon. Ő, aki nevelte, ápolta s hordta ma már reszketeg karjain ama kisedet, aki im őt az utcára lökte, ahogy külvárosainkban a döglött macskát szokás. A férfi elment a szomszédházba s kiszólitott onnan egy asszonyt.

— Ugyan lelkem jöjjön már — mondta — vigyük valahová ezt az öreg asszonyt. Kidobták az utcára.

— Vigyük, vigyük — lelkedezett a jólelkű szomszédasszony s ment is azonnal az anyókaért. Elvitte magához, ágyba fektette és orvost hivatott hozzá.

Hiába azonban az orvos, ahol a szivbaj olyan, hogy a fiu szava hasította ketté kés gyanánt az anya szívet. Három nap feküdt az anyó az ágyba s harmadnapra meghalt. Meghalt tökéletesen, miután a szive hasadt meg. S ezért élt nyolcvan esztendőt.

— **(Adományok a népkönyhájára.)** A pécsi jótékony nőegylet által fentartott népkönyhájára legujabban adakoztak: Turonyi Biedermann Rezső (Szentegát) 30 frt, Wiezner Rajmárné 10 frt és Szuly János ügyvéd 5 frtot.

— **(Estélyek a kath. körben.)** A pécsi kath. kör által a múlt évben rendezett felolvasó-estélyek oly közkedveltségnek örvendettek, hogy az igazgatóság elhatározta az idén is rendezni ilyeneket. Egyelőre november hó 7-én és 21-én lesznek táncmulatsággal egybekötött felolvasó estélyek, melyek mindenkor esti 7 órakor veszik kezdetüket a kör helyiségében.

— **(Meglopott kis leány.)** Egy kis, nyolcéves leánykát lopott meg ma délután valami notórius gyermekfosztogató. A kis *Lakovics* Terka hazafelé tartott a pálya-utcán, mikor hozzászegődött egy asszony s mindenféle ígéretek közben kicsalta a temetőbe s ott levén fejjéről szép uj fejkendőjét, magára hagyta. A meglopott kis leány sirva ment haza s szülei feljelentésére most keresik a tolvaj asszonyt.

— **(Eltűnt fiuk.)** Ma nem kevesebb, mint négy szülő jelentette a rendőrségnél, hogy eltűnt a gyermekük. Az eltűnt fiuk 6—8 évesek s bizonyára elkóboroltak valamerre s rendőrségünk majd csak előkeríti őket valahonnan.

— **(Elveszett)** egy kis kézitáska, melyben egy dobozban egy fehérkőves, 60 frt értékű arany gyűrű, egy kékkőves arany gyűrű, nyitott karikával, egy piros kőves arany gyűrű és 3 darab ezüst forint volt. A becsületes megtaláló illő jutalomban részesül, ha átadja az elveszett ékszereket a rendőrségnek.

— **(Nemzetközi utalványok átszámítása.)** Nagyon gyakran megtörténik, hogy egyes postahivatalok a nemzetközi utalványoknál az értéket idegen pénzürtékre tévesen számítják át. Így például megtörtént az, hogy még a legismeretesebb helyekre: Párisba, Brüsszelbe stb. szóló utalványokat is a postahivatalok frankérték helyett márkaértékre számították át, ugyszintén a Luxemburgba szóló utalványokat is, a melyeket pedig már 1892 óta frank- és centime-értékre kell átválttatni. A kereskedelemügyi miniszter most, tekintettel arra, hogy a téves átszámításból

eredő hibák a közönséget károsítják, rendeletet intézett a postaigazgatóságokhoz, meghagyván, hogy ezek utasítsák a postahivatalokat, hogy az átszámításoknál a legnagyobb gondjal járjanak el.

— **(Harcias asszony.)** A mindennapos családi perpatvarok között csaknem végzetesen végződött egy tegnap este. A tette-utca egyik házában lakik egy munkáscsalád; férj és feleség, három kis gyermekével. A férj részeges; eliszsza minden keresményét s ilyenkor folyton veszekszik vele az asszony. Ilyen veszekedés volt tegnap is közöttük, melynek hevében az asszony egyszerre felkapott egy kést és azt az ura mellébe akarta döfni. Az ember, szerencséjére, oda-kapta a karját a melléhez s így felfogta a szúrást s csak a karján sebesült meg. A vér aztán egyszerre megszelidítette az asszonyt és sirva vette ápolás alá megszurtt férjét, aki a legujabb családi perpatvart csaknem sulyosan fizette meg.

— **(Ismeretlen bicskás.)** Szekér János, magyarpeterdi lakos, tegnapelőtt este magányosan sietett hazafelé szőlejéből, mikor az uton váratlan meglepetés érte. Ugyanis elébe ugrott egy dülöutról egy ismeretlen ember és kezében egy bicskát villogtatva, rátámadt. Szekér János sem ijed meg azonban a maga árnyékától s birokra kelt ismeretlen támadójával. Emellett, mivel nála semmi védelmi eszköz nem volt, szaporán kiabált segítségért is, hogy a szőlőben járók figyelmét felhívja. Rövid küzdelem után jöttek is emberek, a mit

látva az ismeretlen bicskás, megugrott. Szekér uramnak csak a jobb kezefejét szurkálta össze az ismeretlen támadó a viadal hevében; de ott maradt a zsebében a gyógyszerre való pénz, a mit — ha fel nem találja magát a kritikus helyzetben — bizonyára ellopott volna tőle az ismeretlen bicskás. Mert csakis ezzel a szándékkal támadhatott reá, hogy leszurja és kifosztja a pénztől, mivel teljesen ismeretlen, csavargó kinézésű volt, a ki a sikertelen utonállás után sietett a határból minél hamarabb odábbállni. És ez sikerült is neki, mert még ma sem tudják, hogy ki volt.

— **(Divat bolondságok.)** Számítlan olyan embertársunk van, a ki nagy bolondságnak tartja a divatot és öreg emberek, a kik soha a divat szeszélyei által nem engedték magukat befolyásolni, örvendve konstatálják, hogy tíz-husz év elmúltával a divat ismét visszatér és ők békében hordhatják azt a kabátot, kalapot, melyet még két év előtt megcsodáltak »formátlansága« miatt mindenki. Való igaz, hogy a divat sok bolondot művel és hogy kiszámíthatatlanok az ő utjai. Menynyi, szinte hihetetlen dolgot produkál, az kiviláglik a következőkből. Rossz idő jár a kutyákra, a macskákra, legalább Angolországban igen. Azt az aggszüzet, a kinek csak egy mopszlija s csak egy bolognai kutyácskája vagy egy angora-macskája van, szánakozóan kinevetik, mert ezek nem tartanak lépést a divattal. Az angoloknak most egészen más kell. Valamint a teremés urai már semmibe sem veszik az egyszerű lófogatokat,

és Rotschild zebra-négyes fogatával, Melville lord szarvas-fogatával és a devonshirei herceg dsige-fogatával — vad arabiai samarai-val — kelt feltűnést — úgy az asszonyok is mindenféle különös állattal iparkodnak a figyelmet magukra vonni. Sarah Bernhardt kezdette azt a divatot, hogy kigyókat tartanak a hölgyek kedvenc állatul. A szép lady Dudley élő kigyókat visel nyaka és karja körül és a legnagyobb gyönyörűsége abban telik, ha megérzi a szörnyetegek hideg, nyálkás bőrét. Az bizonyos, hogy ekkora kitüntetés még nem ért kigyókat. A marlboroughi hercegnő nemrégiben kis alligátorokat akasztott ezüst láncára, lady Doile pompás nagy zöld amerikai gyoikat tart a maga örömeire és szórakoztatására. Hogy az állatvilág képviselőit ékszer gyanánt is viselik az angol hölgyek, az köztudomású dolog, új azonban az a mód, amelylyel Blenheim urnője tette ezt a legutóbbi bálján. Férje, a herceg fogadta a vendégeket. Magát az urnőt nem lehetett látni. Egyszerre csak, amikor a nagy vendégsereg teljes számmal együtt volt a pompásan kivilágított teremben, elaludtak a lángok, de ugyanakkor sajátságos zöldes fényben megjelent a terem ajtajában a fiatal hercegné. A vendégek meglepetésükben szólni sem tudtak. Nehány pillanat múlva a szép asszony ledobta köpönyegét, a zöldes fény eltűnt és ismét kigyuladtak a villamos lámpák. De mivel érte el a hercegné ezt a csudálatos fényhatást? Sok százezer amerikai világító bogaracskával, melyeket ő, Vanderbilt leánya, könnyen megszerezhetett magának és melyekkel tele tüzdelt a köpönyegét. Ime ilyenek a legujabb divat-bolondságok!

karjaimat, hogy megmentsem önt, de nem hallgatott reám. Ön idegen itt a mi falunkban, Duncan, mert különben mások is figyelmeztették volna. A bűn sehohsem rejtőzhetik el jobban, mint a szép asszonyi alakban. Még nem késő. Felejtse el Meadows Madget. Nem méltó ez a teremés a nemes Field Duncanhoz, hisz még arra sem érdemes, hogy becsületes ember az ajkát megcsókolja!

— Miss Stanton, hogy érti ezt? — kiáltotta Duncan lassan fölemelkedve és szembe nézve a leánynyal. Az isten szerelmére kérem, magyarázza meg ezt az emelt vádat, különben megőrülök. Ha férfi mondta volna ezt, én nem tudom, mit tettem volna vele . . .

A szavak elhaltak az ajkán, mert észre vette, hogy nővel beszél. Duncan szemei villogtak, midőn a szobában hevesen föl s alá kezdett járkálni.

— Duncan — mondta Léna gyöngéden egy lépést téve utána — az asszonyi lényt mindig megszorítja, ha a társnője ballépést követ el, s mindig védelmébe veszi, ha csak lehetséges.

— Én nem hiszem mégsem — felelte Duncan hátrázottan. A nők különös élvezetet szoktak találni mindig abban, hogy egymást sértegensék. Ennyit látok én is. De épen úgy megpróbálhatná bebizonyítani nekem azt, hogy most nem a hold, hanem a nap világít. Ezt inkább elhinném, mint azt, hogy Madge megcsalt volna — — Az ilyesmit sohasem tudnám elhinni.

— Nem is akarom ráerőszakolni, hogy elhigye azt. Én az igazat mondtam önnek, mintha csak a szerető huga lennék. Senki sem oly vak, mint az, aki nem akar látni — folytatta tovább.

— Meadows Madge oly tiszta, mint a csillag az

megveted, mint amennyire most még szereted. Hadd ismerje meg az a kis fitosorru a vágytársnőnek, mint amilyen én vagyok, a méltó boszuját.

Még egyszer a tükörbe tekintett, hogy megerősítse magát a maga elé tűzött feladatok végrehajtásában, s azután lement a lakószobába, ahol már bizonyára Duncan várakozik reá.

Aki most látta, bizonyára nem hitte volna, hogy a Stanton-birtok fiatal és büszke örökösője oly galád terveket sző a lelkében.

Duncan az ablaknál állott. Szép fejét az ablak párkányához támasztotta, maga pedig hanyagul dőlt a falhoz. Arcával félig az ajtó felé fordult és Léna alig tudta visszafojtani csodálkozásának hangos kifejezését, amely már csaknem az ajkaira tolult, oly halvány és beesett volt Duncan arca. Most már tudta ebből, hogy hányadán van. Duncan nem hallotta, hogy kinyilt az ajtó, s csak tovább bámult ki az esthomályba, mikor hirtelen puha, fehér kacsók szorítását érezte a karján és halk hangon susogta a fülébe a jól ismert hang:

— Végtelenül örvendek, hogy eljött, Duncan.

A legutóbbi találkozásuk alkalmával különös módon váltak el egymástól. Duncan azt hitte, hogy sohasem fogja viszont látni, mivel a kerti ünnepély alkalmával a lámpák fényénél a kis Madget vérig sértegette, s oly gyalázatos elbánásban részesítette miss Léna. Duncan e pillanatban tehát, mikor újra viszont látták egymást, kellemetlenül érezte magát.

— Itt vagyok, eleget tettem az ön kérelmének miss Léna — mondta egyszerűen, hidegen megfogva a fehér kezét, amely a karjába kapcsolódott.

Órák ezüst-arany tárgyak és ékszerek javítását, kicserélését, tisztítását, felfrissítését és átalakítását a legjutányosabban és gyorsan teljesíti *Schönwald Imre* órák és ékszerész Pécs.

Művészet, irodalom.

○ **Francillon.** Dumas Sándornak ez a régebben közkedvelt és felkapott darabja, ugy szólván, egészen hidegen hagyta azt a csekélyszámu közönséget, mely az előadást végignézte. Nem csoda különben, mert Dumas e darabja csak azért íródott, hogy megkísérlje egy fiatal féltékeny asszonynak a végletekig menő féltékenységének leírását. Egyedüli hőse Francillon; ő beszél, ő tesz, ő jár-kei a darabban s a többiek legfeljebb szellemes észrevételeikkel helyeslik, vagy a legtöbb esetben helytelenítik, a mit beszél, a mit tesz, sőt a mit érez is. Francillon nem való környezetébe; környezete nem illik hozzá s egyedül a nagy Dumas művészete az, mely mégis elfogadható harmóniába hozza őket. Francillont *Angyal Ilka* játszotta s bár nagy sikere volt, mégis ez a szerep, különösen az első felvonásbeli ideges, örökmozgékony és folyton féltékenységi rohamokba eső asszonyka ábrázolása nem illik mindenben az ő egyéniségéhez. Már a boszuálló és a magát a boszuállás folytán elbukottnak hitt nő szerepében egészen otthon volt s itt nyílt színen is tapsot kapott. A környezetből *Csiky* és *Bihari* vált ki; mindkettő szalonias, finom játékával. Igen jó volt *Kovács Mariska* is; *Szöchner Olga* azonban nem tudta

érvényre juttatni a fiatal Anette naiv egyszerűségét. Jók voltak *Hunyady*, *Hevesi*, *Delli* és *Erdélyi Miklós* is. (→)

○ **A Pécsi Dalárda pályázatai.** A pécsi Dalárda — tudvalevőleg — három pályadíjat tűzött ki, egy 150 frtos, egy 100 frtos és egy 50 frtos pályadíjat, műnégysesekre és egyes férfihangon itt népdalokra. A pályázati határidő most járt le s összesen 54 pályamű érkezett be a kitűzött pályázatokra.

○ **A magyar nyelv tisztítása érdekében.** Wlassics kultuszminister leiratot intézett a tud. Akadémia elnökségéhez, hogy a magyar nyelv fejlesztése és purifikálása érdekében alakítson egy állandó nyelvtörténeti szótár-bizottságot. Ha az Akadémia hajlandó ebbe belemenni, a miniszter tárcája terhére évi 2000 forintot ad e célra. S már az idén hajlandó 500 forint segélyt utalni.

○ **Az „Évszak“** című, nagyon elterjedt és igen kedvelt divatlap 13-ik füzete is értékes tartalommal jelent meg. Van benne divatlevél, 66 öltözetminta, kézimunka minták és szépirodalmi része is igen tartalmas. Az „Évszak“ kiadóhivatala a »Könyves Kálmán« magyar irodalmi és könyvkereskedési részvénytársaság Budapesten, honnan mutatványszámot kívánatra bárkinek szívesen küldenek.

Törvényszék.

§ **Gyilkos önvédelemből.** A szegzárdi királyi törvényszék szombaton ült törvényt Danócy Géza paksi szolgabírói irnok felett a ki ez évi szeptember 8-án agyonlőtte Ten-

cel Jánost. Az eset úgy történt, hogy Danócy az utcán esteli 9 óra felé egy csoport legény boszúból megtámadta és kövekkel dobálta. Némelyek késekkel is fenyegették. A támadókat Danócy, a ki éppen vadászatból jött fegyverrel, többször felszólitotta, hogy térjenek ki, mert különben közéjük lő. Mikor még ezután is egyre hullottak feléje a kövek, elsütötte fegyverét és Tencel Jánost agyonlőtte, Meeger Józsefet pedig megsebezte. A királyi törvényszék beigazoltnak látta a jogos önvédelmet és így a vádlottat teljesen felmentette. Az ügyész felebbezett.

§ **A harcias perzsa.** Özv. Radivoj Tamásné folyó évi július 13-án a kutra vizért menvén, utközben találkozott Szergyánovics Sándorné, perzsa származású szátkai lakossal, kivel régi idő óta ellenséges viszonyban él s ez őt minden előzetes szóváltás nélkül a kezében tartott sarlóval megtámadta, jobb kezének hüvelyk ujját csaknem levágta s balkarján is oly súlyosan sértette meg, hogy 4 hétig beteg volt bele. Vádlott tagadta a reá rótt bűncselekmény elkövetését, de hasztalanul, mert rábizonyították és a törvényszék három havi fogházra el is ítélte.

TÁVIRATOK.

— **A főrendek hódolata.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A főrendiház holnapi üléséből küld a királyhoz hódoló föliratot a tíz szoborért.

— Ön nagyon jó — felelte a leány — hogy felejténi akarja azt a kis kellemetlenséget, ami köztünk a kerti ünnepély alkalmával történt és ma újra eljött kozzám. Én ugyan aligha küldtem volna önért Duncan — tette hozzá mosolyogva, ha az édes anyja sürgető levelét nem kaptam volna.

Léna elhallgatott.

Duncan boszusan harapdálta az ajkait. De ezért sokkal udvariasabb volt, hogysem a gondolatainak szavakban is kifejezést adott volna. Egyszerűen meghajtotta magát. Azt akarta, hogy tudja meg Léna, hogy kettőjük közt szerelemről és gyöngédségről többé szó sem lehet.

— Az én anyám? — ismételte csodálkozva. Bocskássa meg, de nem jól értettem önt.

Felelet helyett a zsebéből előhuzta az édes anyja levelét s átnyújtotta neki.

Gyorsan átfutotta. Csak az utóirat nyújtott neki némi fölvilágosítást, amely így hangzott:

»Az igaz szerelemnek küzdelmet kell állania és én esküszöm önnek, kedves Léna, ha valami egyáltalában történt, vagy valami felhőske mutatkoznék szerelmének egén, küldjön csak Duncanért és mutassa meg neki ezt a levelet. Ez nem volna nőietlen dolog Léna, mert én, az ő édes anyja, komolyan kérem öntől azt, hiszen az önök szerelmében van az én boldogságom is. Duncan heves és önféjű, de az anyja kívánságait kész teljesíteni.«

Az árulásra nem is gondolt Duncan, mikor azt a pár sort olvasta. Nem is sejtette, hogy Léna ügyesen hamisította az édes anyja irását és az utóiratot ő maga biggyesztette a levél végére. Pillanatig sem kételkedett a

szavak igazságában, amelyeket olvasott, mert tudta, hogy az anyja mennyire kedveli a szép, de büszke örökösöt.

— Azt hallottam Duncan, hogy ön el akar menni — mondta halkan — és én — én nem engedhetem el, mert a szívem szakadt volna meg fájdalomban.

— Egy dolog tekintetében örülök, hogy értem küldött — felelte Duncan az utóbbi megjegyzést figyelmen kívül hagyva. Szívesen ujítom meg a barátságot miss Léna, mert arra szükségem van, talán most még inkább, mint egyébkor. Szükséges volna igazán a részvételére és a tanácsaira, talán jobban is, mint azt szóval ki tudnám mondani. Mindig azon iparkodtam, hogy önnel szemben, miss Léna, őszinte legyek — folytatta barátságos hangon. Sohasem ejtettem eddig ki ön előtt olyan szavakat, amelyekből azt következtethette volna, hogy szeretem.

Észrevette, hogy komoly tekintetétől elhalványodik az ember arca, de azért nem felelt.

— Engedje meg Léna, hogy azt is megmondjam, miért — folytatta Duncan a kezét megragadva, s a söphához vezette, amelyen helyet foglaltak. Nem tehettem azt, ha igazságos akartam lenni magammal és önnel szemben, de igazán nem tudtam mi a szerelem. — egészen az ünnepély estjéig.

Itt egy kissé megállt, de mert feleletet nem kapott, tovább folytatta.

— Nem tudtam soha, mi a szerelem, csak mikor legelőször Madget megláttam, a kis Meadows Madget!

— Field Duncan! — kiáltotta Léna fölgorva — ön nem tudja mit beszél — nem, ön nem is tudhatja. Én figyelmeztetni akartam, de ön nem hallgatott reám. Én láttam őt belebukni a tátongó örvénybe, kitártam a

— **A nagy lipcsei csata évfordulója.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A lipcsei csata 85-ik évfordulóján Lipcsében tegnap leplezték le Bismarck herceg szobrát; Wiesbadenben pedig a német császári család jelenlétében nagy ünnepélyességgel III. Frigyes császár szobrát leplezték le. Ez alkalommal Vilmos német császár édes anyját, III. Frigyes özvegyét a wiesbadeni 80-ik számú lovasezred tulajdonosává kinevezte.

— **Bányászok sztrájkja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A belga és észak-franciaországi bányamunkások elhatározták, hogy november 1-én megkezdik a sztrájkot. Mintegy 200.000-en vannak a sztrájkolók.

— **Munkácsy állapota.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Luxemburgból legújabbán jelentik, hogy Munkácsynak folyton súlyos örülési rohamai vannak, sokáig már nem bírhatja.

— **A francia nemzet elismerése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Berckheim báró, bécsi francia katonai attaché kifejezte a magyar miniszterelnöknek a francia kormány elismerését, hogy a Kis-Megyeren leplezett emlékmű a győri csatában elvérzett francia vitézeknek is van szentelve.

— **Nagy tűz Amerikában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az északamerikai Windsor város kereskedő negyedében tűz ütött ki. Az egész város leégett. 3000 ember hajléktalan.

— **A király mondta.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A vasárnapi cerele alkalmával a király Dedovits horvát képviselőnek a zászló-afférekre célozva azt is mondta még: A miatt a zászló miatt izgatottak a kedélyek. Ugy-e ideje volna, hogy vége legyen? Ezeket a király haragosan hangsúlyozta.

— **A provizorium és a nemzeti-párt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A nemzeti-párt Apponyi és Horváth befolyására mégis csak elfogadja változatlanul a provizoriumos javaslatot. Ez iránt a szerdai pártkonferencián határoz.

Laptulajdonos: SZAUTTER GUSZTAV
Felelőszerkesztő: PLEININGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Mezei egerek

tömeges és biztos kipusztítására ajánlom az általam készített és már eddig is sok előkelő uradalmakban, nagyobb gazdaságokban, ugyszintén több községekben a legjobb sikerrel használt

egérmérget

labdacsk alakban, eddigi tapasztalatok szerint 1 holdra 1—2 kiló elegendőnek bizonyult, 100 kiló ára 45 frt. 5 kgm. posta csomag 3 frt o. é. Bővebb értesítéssel bérmentve szolgálók.

SIPOCZ ISTVAN gyógyszerész Pécs (Bar.m)

Hirdetmény.

A „Pécsi Takarékpénztár“ igazgatósága közhirre teszi, hogy az intézetnek Pécsen a Széchenyi-téren épülő palotájában

egy kávéházi helyiség

a kávé lakásával s a Széchenyi-téren három, az Apáczá-utczában pedig négy

bolthelyiség

1898. május 1-től bérbe vehető.

Közelebbi értesítést az igazgatóság ad, hová a bérleti ajánlatok is szóval vagy írásban benyújthatók.

HOLLANDI

életbiztosító részvény-társaság (Algemeene Maatschappij van Levensverzekering en Lijfrente)
BUDAPEST, VIII., Kerepesi-ut 1. (Nemzeti színház bérháza.)

Igazgató: TOLNAY LAJOS, min. tanácsos, országgy. képviselő.

Vezérigazgató: STIGNITZ IMRE.

A társaság magyarországi üzletei után a tartalékot magyar óvadékképes értékpapirokban a magy. királyi állampénztárban helyezi el.

1896. év végeig

124 millió korona
biztosítás köttetett.

Referenciákat

a magyar általános hitelbank ad.

Kivonat a díjtáblázatokról													
A tőke elhalálozás alkalmával fizetendő							A tőke 20 év után vagy időelőtti elhalálozás alkalmával azonnal fizetendő						
Díjtétel 100 korona után													
Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.	Kor.
25	1.80	34	2.30	43	3.16	52	4.66	25	4.11	34	4.22	43	4.56
26	1.84	35	2.38	44	3.30	53	4.88	26	4.12	35	4.24	44	4.61
27	1.88	36	2.46	45	3.44	54	5.12	27	4.13	36	4.27	45	4.67
28	1.93	37	2.54	46	3.59	55	5.37	28	4.14	37	4.30	46	4.76
29	1.98	38	2.63	47	3.73	56	5.64	29	4.15	38	4.33	47	4.84
30	2.03	39	2.72	48	3.91	57	5.93	30	4.16	39	4.36	48	4.93
31	2.09	40	2.82	49	4.08	58	6.24	31	4.17	40	4.39	49	5.02
32	2.16	41	2.94	50	4.26	59	6.57	32	4.18	41	4.45	50	5.10
33	2.23	42	3.04	51	4.45	60	6.97	33	4.20	42	4.50		

Felügyelő Baranya és Tolnamegyék területén:

Horváth Miklós ur, Pécs, Deák-utca 2.

19562. sz.
1897.

HIRDETMEYNY!

Melynélfogva Pécs szab. kir. város tanácsa ezennel közhirre teszi, hogy a városi erdőből a faraktárba fuvarozandó fakészlet beszállításának biztosítására f. évi október hó 26-án d. e. 9 órakor a városház gazdasági tanácstermében zárt ajánlati tárgyalással egybekötött árlejtés tartatik.

Ennélfogva felhivatnak mindazok, kik ezen munkálatra vállalkoznak, hogy zárt ajánlatukat legkésőbb f. é. október hó 25. napjának déli 12 órájáig a polgármesteri hivatalnál nyujtsák be, avagy az árlejtésen jelenjenek meg.

Együttal tudomásra hozatik, hogy a pályázati feltételek a gazdasági tanácsnok hivatalos helyiségében a hivatalos órák alatt bármikor betekintheők. Pécsen, 1897. évi október hó 16-án.

A város Tanácsa.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő
berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok,
körlevelek, számlák, falragaszok,
meghívók, tánczrendek,
hivatalos és gazdasági
táblázatok, részvények,
alapszabályok,
névjegyek stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve

papírmetsző,
sodronyfűző,
perforirozó,
számozó,
aranyozó

stb. géppel, melyek segélyével
a legegyszerűbbtől a legdiszesebb
munkáig minden elkészíthető.

TAIZS JÓZSEF, PÉCS

Megye- és Mária-uteza sarkán.

Nyomtatvány-raktárából

körjegyzői,

papi és ügyvédi nyomtatványok

jó papíron olcsó árért kaphatók.

PAPIRKERESKEDÉSÉBEN

különféle levélpapírok,

(Röntgen-fél- sugaraknak ellenállók,

kerékpár-jelvényes stb.)

kaphatók.

Kuhn-féle író-tollak

nagy választékban.

Vidéki megrendelések
gyorsan és pontosan
eszközöltetnek.